

Haar Schotse hart

Eloisa James

Haar Schotse hart

Vertaald door Willy Montanus

SAGA Egmont

Haar Schotse hart

Vertaald door Willy Montanus

Originele titel *Much Ado About You*

Originele taal *Engels*

Eerste druk juli 2025

Cover image: Shutterstock en Unsplash

Copyright © 2005, 2025 Eloisa James en SAGA Egmont

ISBN: 9788727274485 (POD paperback)

ISBN: 9788726757019 (e-book)

ISBN: 9788728522165 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

1

September 1816

*Holbrook Court, landgoed van de hertog van Holbrook Aan de
rand van Silchester*

In de namiddag

‘Het is mij een genoegen u te kunnen mededelen dat de hobbelpaarden zijn bezorgd, Excellentie. Ik heb ze in de kinderkamer neergezet zodat u ze kunt bekijken. De kinderen zelf zijn tot nog toe nergens te bekennen.’

Raphael Jourdain, de hertog van Holbrook, draaide zich om. Hij had staan poken in het vuur dat in de grote open haard lag te smeulen. Uit de gereserveerde klank in de stem van zijn butler kon hij heel duidelijk diens ongenoegen horen. Of het zou misschien juister zijn te zeggen dat de toon van Brinkley blijk gaf van het misnoegen van de hele staf van de bedienden, die al op leeftijd waren. Ze werden geen van allen vrolijk van het idee dat

ze zich moesten aanpassen aan de aanwezigheid van vier kleine meisjes. Nou, dat moesten ze dan maar leren, dacht Rafe. Per slot van rekening had hij er niet om gevraagd een paar jonge kinderen in huis te krijgen.

‘Hobbelpaarden?’ klonk een lijjige stem uit een diepe leunstoel rechts van de haard. ‘Wat leuk, Rafe. Erg leuk. Je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen de lieverdjes te interesseren in paarden.’ Garret Lingham, de graaf van Mayne, hief zijn glas naar zijn gastheer. Zijn zwarte krullen zaten in de war, zijn opmerkingen waren uiterst arrogant, en zijn gedrag verhulde nauwelijks dat hij kookte van woede. Niet dat hij woedend was op Rafe; de woede van Mayne had al maanden op een laag pitje gestaan. ‘Op papa en zijn nageslacht van kleine ruitertjes,’ voegde hij eraan toe, terwijl hij zijn glas in één keer achteroversloeg.

‘Ach, hou toch op!’ zei Rafe, maar niet echt kwaad. Mayne was verrekt onprettig gezelschap op het moment, met zijn venijnige opmerkingen en zijn zwartgallige humor. Maar je moest er toch van uitgaan dat het slechte humeur, veroorzaakt door de schok dat hij was afgewezen door een vrouw, na verloop van tijd zou overgaan.

‘Waarom het meervoud, hobbelpaarden?’ vroeg Mayne. ‘Voor zover ik me herinner, hebben de meeste kinderkamers maar één hobbelpaard.’

Rafe nam een slokje van zijn cognac. ‘Ik weet niet veel van kinderen,’ zei hij, ‘maar ik herinner me nog heel goed dat mijn broer en ik altijd ruzie hadden om ons speelgoed. Dus heb ik er vier gekocht.’

Het was even stil terwijl de graaf overwoog of hij iets moest zeggen over het feit dat Rafe kennelijk zijn broer (die nu al vijf jaar dood was) nog steeds miste. Hij gaf niet toe aan de opwelling.

Als een echte man, zag hij er het nut niet van in sentimentele dingen te zeggen.

‘Je legt die wezen in de watten,’ zei hij in plaats daarvan. ‘De meeste voogden zouden de kinderen ergens wegstoppen. Per slot van rekening zijn ze niet van jou.’

‘Alle poppen van de wereld kunnen hun situatie niet goedmaken,’ zei Rafe schouderophalend. ‘Hun vader had aan zijn verantwoordelijkheden moeten denken voor hij op een hengst klom.’

Het gesprek begon gevaarlijk dicht in de buurt te komen van het soort emotie dat ten koste van alles vermeden moest worden, dus sprong Mayne op uit zijn stoel. ‘Laten we die hobbelpaarden dan maar gaan bekijken. Ik heb er in geen jaren een gezien.’

‘Prima,’ zei Rafe, terwijl hij zijn glas met kracht op tafel zette. ‘Brinkley, als de kinderen komen, breng ze dan naar boven, dan zal ik ze in de kinderkamer ontvangen.’

Een paar minuten later stonden de twee mannen in het midden van een grote kamer op de tweede verdieping, waarvan de muren met allerlei voorstellingen beschilderd waren. Kleinduimpje zat achter Roodkapje aan, die het gevaar liep te worden platgetrapt door een gigantisch strijdros, dat met opgeheven hoof boven een veren bed stond met een grote erwt onder de deken. De kamer leek wel een speelgoedwinkel op Bond Street. Vier poppen met haar van gesponnen goud zaten netjes op een bank. Vier poppenbedjes stonden boven op elkaar gestapeld, naast de vier poppentafeltjes, waarop vier duveltjes in een doosje stonden. Midden tussen dat alles stond een viertal hobbelpaarden van bijna één meter hoog en met echt paardenhaar.

‘Jezus,’ zei Mayne.

Rafe liep de kamer binnen en trapte op het onderstel van een van de paarden, waardoor het met veel lawaai heen en weer bewoog op de houten vloer. Een deur aan de zijkant van de kamer zwaaide open en een dikke vrouw met een wit schort stak haar hoofd om de hoek.

‘Bent u daar, Excellentie,’ zei ze stralend. ‘We zaten te wachten op de kinderen. Wilt u nu kennismaken met de nieuwe meisjes?’

‘Stuur ze maar naar binnen, Mrs. Beeswick.’

Vier jonge kindermeisjes kwamen de een na de ander de kamer binnen. ‘Daisy, Gussie, Elsie en Mary,’ zei de huishoudster. ‘Ze komen uit het dorp, Excellentie, en ze willen graag op Holbrook Court werken. We kijken allemaal uit naar de komst van de engeltjes.’ De kindermeisjes gingen aan weerskanten van Mrs. Beeswick staan en maakten glimlachend een reverentie.

‘Jezus,’ zei Mayne opnieuw. ‘Ze hebben niet eens met z’n allen één kindermeisje, Rafe?’

‘Waarom zouden ze? Mijn broer en ik hadden er samen drie.’
‘Drie?’

‘Twee voor mijn broer vanaf het moment dat hij op zijn zevende hertog was geworden, en een voor mij.’

Mayne snoof. ‘Dat is absurd. Wanneer heb je voor het laatst Lord Brydone ontmoet, de vader van je pupillen?’

‘Jaren geleden,’ zei Rafe, terwijl hij een duveltje in een doosje oppakte en op het palletje drukte zodat het duveltje er met een luid gepiep uitkwam. ‘De zaak is geregeld met niet meer dan een briefje van hem en een antwoord van mij.’

‘Je hebt je eigen pupillen nog nooit ontmoet?’

‘Nog nooit. Ik ben al in geen jaren over de grens geweest, en Brydone kwam alleen hier voor Ascot, Silchester, en soms Newmarket. Eerlijk gezegd denk ik dat hij nergens een zier om

gaf, behalve zijn renpaarden. Hij heeft niet eens de moeite genomen ze in *Debrett's* in te laten schrijven. Aangezien hij vier dochters had, ging het natuurlijk niet om zijn nalatenschap. Het landgoed is naar een verre neef gegaan.'

'Waarom in vredesnaam-' Mayne keek naar de vijf vrouwen die een eindje verderop in de kamer stonden en hield zich in.

'Hij heeft het me gevraagd,' zei Rafe schouderophalend. 'Ik heb er verder niet bij nagedacht. Monkton was natuurlijk de eerste die in aanmerking kwam, maar hij is vorig jaar de pijp uit gegaan. En Brydone vroeg mij zijn plaats in te nemen. Wie had gedacht dat Brydone iets zou overkomen? Het was een raar ongeluk, dat paard dat hem eraf gooide. Hoewel hij zo gek was op een hengst te gaan zitten die nog maar net zadelmak was.'

'Ik had nooit gedacht jou nog eens als vader te zien,' zei Mayne.

'Ik had geen excuus om nee te zeggen. Ik heb geld genoeg om een aantal kinderen groot te brengen. Bovendien heeft Brydone me Starling gegeven in ruil voor mijn voogdijschap. Nadat hij me had geschreven, heb ik meteen tegen hem gezegd dat ik het zou doen, en dat het niet nodig was me om te kopen. Maar hij stuurde Starling vanuit Schotland en niemand zou nee zeggen als hij dat paard erbij zou kunnen krijgen.'

'Starling is toch een zoon van Standout?'

Rafe knikte. 'De broer van Patchem. De meeste renpaarden van Brydone hebben Patchem als vader, en dat zijn nu de enige directe afstammelingen van Patchem in Engeland. Ik hoop dat Starling volgend jaar de Derby wint, ook al is hij een zoon van Standout in plaats van van Patchem zelf.'

‘Wat zal er met de nakomelingen van Patchem gebeuren?’ vroeg Mayne, met de intensiteit die hij alleen had als het over paarden ging. ‘Something Wanton bijvoorbeeld?’

‘Dat weet ik nog niet. De renpaarden vallen natuurlijk niet onder de erfopvolging. Mijn secretaris beheert daar op het moment de nalatenschap. Mochten de renpaarden aan de kinderen vermaakt zijn, dan zal ik ze laten veilen en het geld in een trust onderbrengen. De meisjes zullen op een dag een bruidsschat moeten hebben, en het zou me verbazen als Brydone de moeite heeft genomen daar zelf voor te zorgen.’

‘Als Wanton te koop is, koop ik hem. Ik zou er duizenden voor over hebben. Ik kan geen betere aanvulling van mijn renstal hebben.’

‘Hij zou voor de mijne ook geweldig goed zijn,’ stemde Rafe in.

Mayne had een stelletje gietijzeren paardjes gevonden en was ze aan het sorteren zodat elke koets werd getrokken door een gelijk span. ‘Deze zijn heel goed, weet je.’ Hij had nu alle gietijzeren paardjes en hun koetsen op de schoorsteenmantel neergezet. ‘Wacht tot je pupillen deze paardjes zien. Ze zullen meteen vergeten zijn dat ze hierheen zijn verhuisd. Jammer dat er geen jongen bij zit.’

Rafe keek hem alleen maar aan. De graaf was een van zijn beste vrienden en zou dat altijd blijven. Maar in zijn rimpelloze, beschermde leven had Mayne nog nooit verdriet gekend. Rafe wist maar al te goed hoe het was om je eenzaam te voelen in een gezellige kinderkamer, en gietijzeren paarden zouden daar niets aan kunnen doen, ook al kocht hij er steeds meer. Alsof speelgoed een dode vader kon compenseren. ‘Ik denk niet dat je-’

De deur achter hem ging open. Hij zweeg en draaide zich om.

Brinkley stapte lichtvoetiger opzij dan anders. Het kwam niet elke dag voor dat je een verrassing voor de meester had waardoor hij met stomheid geslagen zou zijn. ‘Het is mij een genoegen Miss Essex, Miss Imogen, Miss Annabel en Miss Josephine aan te kondigen.’

Waarna hij echt niet kon nalaten eraan toe te voegen: ‘De kinderen zijn er, Excellentie.’